

РЕШЕНИЕ

№ 2615

гр. София, 15.05.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 07.05.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **1503** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 156 – 161, вр. чл. 83, ал. 4 от Данъчно - осигурителния процесуален кодекс.

Образувано е по подадена жалба от [фирма], против Акт за deregистрация по ЗДДС, № 220991100008780/08.11.2011 г., издаден от орган по приходите при ТД на НАП – С. и потвърден от директора на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” – С., с Решение № 71/12.01.2012 г.

В съдебното заседание жалбоподателят е представляван от упълномощен адвокат, който поддържа жалбата. С нея твърди незаконосъобразност и необоснованост на оспорения акт, поради това, че: не са налице укрити от дружеството задължения по подадените справки – декларации, както и данни за извършени данъчни измами; не са изложени мотиви за налагането на санкцията; задълженията за данъци е следвало да бъдат установени, не чрез разпечатка от информационната система на НАП, а по реда на чл. 107 ДОПК, или да бъде извършено прихващане, на основание чл. 168, т. 2 ДОПК, тъй като, във връзка със съставен на дружеството РА № 20009477/07.03.2011 г. е наложен запор върху банкови сметки. Представя и писмена защита. Не заявява претенция за присъждане на разноски за водене на делото.

Ответникът – директорът на Дирекция „ОУИ” – С., чрез юрисконсулт оспорва жалбата, като изразява становище за законосъобразност на обжалвания акт и желае юрисконсултско възнаграждение.

В съдебното производство не са представени и ангажирани нови доказателства.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД установява от приложените в

административната преписка доказателства следното.

Във връзка с издадена от инспектор по приходите – началник на отдел при ТД на НАП – С. Резолюция № 2226911000030358/27.10.2011 г. (л. 22 от делото), е била извършена проверка на [фирма], чиито едноличен собственик е Д. С. Ф.. Целта на проверката е изследване наличието на данни и основания за прекратяване регистрацията на дружеството по ЗДДС. Издаден е оспореният Акт за дерегистрация по ЗДДС, № 220991100008780/08.11.2011 г., от орган по приходите при ТД на НАП – С.. В акта са изложени следните фактически твърдения: „след извършена проверка в информационния масив на НАП е установено, че дружеството не внася дължимия данък по ЗДДС, съгласно чл. 89, ал. 1 от закона, по справки – декларации, както следва: от м. 06.2010 г. до м. 09. 2011 г. в размер на 21 686, 01 лева”. Прието е, че това обстоятелство представлява основание за дерегистрация, по чл. 176, т. 3 ЗДДС, вр. чл. 89, ал. 1 от същия закон.

След извършване на дължимата проверка, съобразно изискванията на чл. 160, ал. 2 ДОПК, въз основа на доказателствата и на доводите на страните, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД формира следните правни изводи по същество. Според чл. 94, ал. 1 ЗДДС регистърът по този закон е част от регистъра по чл. 80, ал. 1 ДОПК, който поддържа НАП. Препращащата норма на чл. 83, ал. 4 ДОПК указва, че актовете за дерегистрация се обжалват по реда за обжалване на ревизионните актове, а това е редът, определен в Дял трети: „Обжалване”, чл. чл. 144-161. Жалбата е подадена в срока по чл. 156, ал. 1, вр. чл. 155, ал. 1 ДОПК от лице с представителна власт, с оглед на което е процесуално допустима за разглеждане. С Решение № 71/12.01.2011 г. решаващият административен орган - директорът на Дирекция „ОУИ” – С. се е произнесъл в срок, като е потвърдил акта за дерегистрация.

Жалбата е основателна, но този извод Съдът мотивира със съображения, които се различават от тези на оспорващия.

Наименованието на Глава двадесет и пета ЗДДС е: „Правомощия на органите по приходите и предотвратяване на данъчни измами”. Разпоредбите, които са свързани с предотвратяване на данъчни измами обаче, са само тези на чл. 177 ЗДДС. Текстът на чл. 176, като част от Глава двадесет и пета ЗДДС е с наименование: „Отказ или прекратяване на регистрация във връзка с данъчни нарушения”. Това означава, че наличието на която и да е от предвидените общо пет хипотези, при които компетентен орган по приходите може да откаже да регистрира или да прекрати регистрацията на лице, следва да бъде преценявано с оглед на това, извършено ли е данъчно нарушение. Изрично, в ЗДДС не е дадена дефиниция за данъчно нарушение. За такова следва да бъде прието поведение, което осъществява състав на административно нарушение или е основание за налагане на принудителна административна мярка, от тези, определени в Глава двадесет и шеста. „Системни нарушения”, според § 1, т. 42 ДР ЗДДС са нарушенията, извършени в едногодишен срок от влизането в сила на наказателното постановление, с което лицето е било наказано повторно за същото по вид нарушение. Правното основание на чл. 176, т. 3 ЗДДС, което е използвано, за да бъде прекратена регистрацията по ЗДДС на [фирма], предполага същото системно да не изпълнява задълженията си по този закон. Нормата е дефинирана абстрактно, но в процесното решение е посочено, че се касае за невнасяне на „дължимия данък по ЗДДС, съгласно чл. 89, ал. 1 от закона, по справки – декларации, както следва: от м. 06.2010 г. до м. 09. 2011 г. в размер на 21 686, 01 лева”. Съобразно изложеното по – горе, при прилагането на чл. 176, т. 3 ЗДДС задължително трябва да се държи сметка за това, дали всяко

неизпълнение на задължение по този закон води до последица прекратяване на регистрацията. Според настоящия състав на решаващия съд, в процесния случай, невнасянето на данъка в републиканския бюджет в срока за подаване на справка-декларацията за този данъчен период, когато е налице резултат за периода - данък за внасяне (чл. 89, ал. 1 ЗДДС), не е основание за прекратяване на регистрацията. Безспорно е, че за дружеството е възникнало задължението по чл. 89, ал. 1 да внесе данък, но не е сторило това за общо шестнадесет данъчни периода. Неизпълнението на това задължение може да бъде определено като системно, но не по смисъла на т. 42 от § 1 ДР ЗДДС, а евентуално според българския тълковен речник. Освен това, неизпълнението на задължението по чл. 89, ал. 1 ЗДДС в срок, при положение че са подадени съответните СД, не осъществява състав на административно нарушение от тези, определени в чл.чл. 178-189 ЗДДС. Не може да става дума и за данъчна измама. Действията на данъчно-задълженото лице, свързани с подаването на справки-декларации по чл. 125, ал. 5 ЗДДС, както и тези за внасяне на ДДС (чл. 89) са процесуални действия и по отношение на тях са приложими на общо основание правилата на ДОПК за изчисляване на сроковете, които са установени, за да се защитят публичния финансов интерес, като е дадена възможност на задължените лица да изпълнят доброволно задълженията си. Пропускането на сроковете е основание (чл. 175, ал. 1 ДОПК) за начисляване на лихви за забава, но не и за прекратяване на регистрацията по ЗДДС. Макар, в частта относно прекратяване на регистрацията по ЗДДС законът да не е съвсем прецизен, недопустимо е органите по приходите да прилагат формално и/или разширително нормите му. Оправомощаването на орган по приходите да издава актове, с които да прекратява регистрацията по ЗДДС натовазва този орган със задължението, сам да изясни всички относими за случая действителни факти и обстоятелства, по реда и със средствата, предвидени в ДОПК, така както го задължават разпоредбите на чл.чл. 3, 5 от същия кодекс. Това означава, че не е достатъчно само да направи справка в информационната система на приходната агенция, а следва служебно да събере и анализира и друга информация – в случая, извършена ревизия, в резултат на която е бил издаден ревизионен акт и във връзка с която (според твърдението на оспорващия) са били наложени обезпечителни мерки по реда на чл. 121 ДОПК. Такива доказателства обаче не са били изследвани. Като е пропуснал да извърши всички тези процесуални действия, издателят на акта за дерегистрация по ЗДДС е приложил формално материалноправната норма на чл. 176, т. 3 ЗДДС и така е постановил неправилен и необоснован акт. Разпоредбата на чл. 176 ЗДДС, съпоставена с тази на чл. 106, ал. 2, т. 2, б. „б” се явява специална. Това означава, предвид употребения в изречение първо на чл. 176 израз: „може да откаже да регистрира или да прекрати регистрацията”, че органът по приходите не е задължен да го стори и разполага с възможността да упражни предоставената му от закона оперативна самостоятелност. С оглед разпоредбата на чл. 169 АПК, вр. § 2 ДР ДОПК Съдът разполага с процесуалната възможност да направи горните констатации за неспазване изискванията за законосъобразност на административните актове – за случая, чл. 59, ал. 1 АПК.

Описаните до тук недостатъци на акта позволяват на Съда да реши делото по същество, като отмени същия.

Водим от горните съображения и на основание чл. 160, ал. 1, ал. 2, вр. чл. 83, ал. 4 ДОПК, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата на [фирма] АКТ за deregистрация по ЗДДС, № 220991100008780, от 08.11.2011 г., издаден от орган по приходите при ТД на НАП – С. и потвърден от директора на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” – С., с Решение № 71/12.01.2012 г.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването на страните.

СЪДИЯ: